

Jodi Picoult
**mano sesers
globējas**

Alma littera

Kai buvau maža, didžiausia paslaptis man buvo ne tai, *kaip* padaromi vaikai, bet *kodėl*. Vaikų gamybos mechanizmą aš žinojau – mano vyresnysis brolis Džesas man buvo pakankamai pripasakojęs šia tema – nors tuo metu neabejojau, kad pusę iš to, ką girdėjau iš jo, jis pats buvo išgirdęs neteisingai. Kiti mano amžiaus vaikai, kol mokytoja būdavo atsukusi jiems nugarą, klasės žodyne ieškodavo žodžių „penis“ ar „vagina“ – o mane domino kitos detalės. Sakysime, kodėl kai kurios motinos teturi tik vieną vaiką, o kitos šeimos, atrodo, gausėja tiesiog akyse. Arba, sakysime, man buvo keista girdėti, kaip nauja mūsų mokyklos mokinė Sedona visiems, kas tik jos klausėsi, pasakojo, jog vardą tėvai jai davę pagal vietą, kurioje atostogavo tuo metu, kai ją pradėjo. („Gerai, kad jie tuo metu buvo ne Džersio* mieste“, – mėgdavo sakyti mano tėtis.)

Dabar, kai man trylika metų, šie mano savitumai dar ryškesni. Mane domina tokios istorijos kaip: aštuntokė turėjo išeiti iš mokyklos dėl to, kad *buvo suvedžiota*; kaimynė *pasidarė vaiką* tikėdamasi, jog tai sulaikys vyrą nuo skyrybų. Sakau jums, jei šiandien į žemę nusileistų ateiviai ir pamėgintų detalčiai išnagrinėti priežastis, kodėl žemėje gimdomi vaikai, jie prieitų prie išvados, kad dauguma žmonių vaikų susilaukia atsitiktinai – arba dėl to, kad kažkurį vakarą būna per daug išgėrę, arba dėl to, kad apsisaugojimo priemonių efektyvumas nėra šimtaprocentinis, arba dėl tūkstančio kitų ne itin gražių priežasčių.

Kita vertus, aš pati buvau pagimdyta turint labai konkretų tikslą. Aš nebuvau pigaus vyno butelio, mėnulio pilnaties ar akimirkos geidulio rezultatas. Aš gimiau todėl, kad mokslininkui pavyko sujungti mano motinos kiaušinėlius ir tėvo spermą ypatingu būdu, sukuriant vertingą genetinę kombinaciją. Kai Džesas man papasakojo, kaip padaromi vaikai, ir aš, didžioji abejotoja, nusprendžiau išgirsti tiesą iš savo tėvų lūpų, gavau daugiau, nei tikėjausi. Jie pasisodino mane šalia savęs ir, be abejo, paaiškino visus įprastus techninius proceso aspektus, tačiau pasakė ir dar kai ką – ogi kad iš daugelio mažų embrionų jie pasirinko manąjį, nes dėl unikalių genetinių savybių būtent aš galėjau išgelbėti savo seserį Keit.

– Laukdamiesi mes tave mylėjome net labiau, – be abejo, patikino mano motina, – nes tiksliai žinojome, ko laukiamės.

* Džersiai – pienučių galvijų veislė. (*Čia ir toliau pastabos vertėjo.*)

Tačiau tai, ką išgirdau, mane skatino svarstyti, kas būtų buvę, jei Keit būtų buvusi sveika. Galimas daiktas, aš dar tebeplevenčiau danguje ar kur kitur, laukdama, kol būsiu susieta su kūnu, kad kurį laiką praleisčiau žemėje. Ir jau tikrai aš nebūčiau atsidūrusi šioje šeimoje. Matote, kitaip nei likusi laisvojo pasaulio dalis, aš čia atsidūriau neatsitiktinai. Ir jei tavo tėvai turi tave dėl kokios nors konkrečios priežasties, tegu geriau ta priežastis egzistuoja ir toliau. Nes jei jos nebeliks, nebeliks ir tavęs.

Lombarduose, galimas daiktas, daugybė šlamšto, bet jie taip pat yra istorijų inkubatorius, jei manęs paklaustumėte, nors to ir nepadarėte. Kas privertė žmogų atnešti į lombardą niekad anksčiau nenešiotą briliantą? Kam taip stipriai reikėjo pinigų, kad jis atnešė parduoti vienaakį pliušinį meškiuką? Kai prisitartinu prie prekystalio, manęs nepaleidžia mintis, kad kas nors pažvelgs į medalioną, kurį ketinu atiduoti, ir užduos man tuos pačius klausimus.

Už prekystalio stovinčio vyriškio nosis yra ropės formos, o jo akys taip giliai nugrimzdusios į akiduobes, kad aš negaliu įsivaizduoti, kaip jis sugeba viską apžvelgti ir susitvarkyti su savo darbu.

– Ko nors reikia? – paklausia jis.

Stovėti ir tylėti – tai visa, ką galiu padaryti, užuot apsisukusi ir išėjusi pro duris, apsimesdama, kad patekau čia per klaidą. Vienintelis dalykas, suteikiantis man stiprybės neišeiti, yra žinojimas, kad aš nesu pirmoji, stovinti prie šio prekystalio ir laikanti saujoje vienintelį pasaulyje dalyką, su kuriuo niekuomet neketinau išsiskirti.

– Aš norėčiau kai ką parduoti, – galiausiai pasakau jam.

– Ar aš turėčiau mėginti atspėti, kas tai yra?

– Oi, – nurydama seiles, aš išsitraukiu medalioną iš savo džinsų kišenės. Auksinė širdelė krinta ant stiklinio prekystalio ir pasislepia grandinėlės balutėje.

– Tai aukščiausios prabos auksas, – giriu savo prekę. – Vargu ar bent kartą nešiotas.

Tai melas; iki šio ryto aš jo nebuvo nusiėmusi nuo kaklo septynerius metus. Tėvas jį padovanojo, kai man buvo šešeri. Tai įvyko po kaulų čiulpų persodinimo operacijos. Tėvas pasakė, kad kiekvienas, kuris suteikia seseriai tokią didelę dovaną, nusipelno dovanos ir pats. Dabar, kai medalionas guli ant prekystalio, mano kaklas šurpsta ir jaučiasi be galo nuogas.

Vyriškis prisikiša prie akies lupą, pro kurią akis atrodo beveik normalaus dydžio.

– Duosiu tau dvidešimt.

– *Dolerių?*

– Ne, pesų. Ką manai?

– Jis vertas penkiskart tiek! – sušunku, mėgindama atspėti.

Vyriškis gūžteli pečiais.

– Aš nesu tas, kuriam reikia pinigų.

Desperatiškai susitaikydama su sandėrio sąlygomis paimu medalioną, ir įvyksta keisčiausias dalykas – mano ranka tiesiog susigniaužia į neatgnauižiamą kumštį, tarytum Gyvybės Nasrai. Mano veidas įrausta nuo pastangų ištiesti į delną susmigusius pirštus. Atrodo, praeina valanda, kol medalionas galiausiai įkrenta į ištiestą lombardo savininko delną. Jo akys lieka išmeigtos man į veidą, tik dabar kiek sušvelnėjusios.

– Pasakyk namiškiams, kad jį pametei, – pasiūlo jis, šį patarimą pridėdamas už dyką.

Jei ponas Vebsteris nuspręstų į savo žodyną įtraukti žodį „keistuolis“, *Ana Fildžerald* būtų geriausias šio termino apibūdinimas, kokį tik jis galėtų surasti. Keistumas susijęs daugiau nei su mano išvaizda, bet gana ir tos: sudžiūvusi kaip tremtinė, beveik be krūtinės, dulkių spalvos plaukais, susiliejančiomis strazdanomis ant skruostų, kurios, leiskite jums pasakyti, neišblunka net nuo citrinų sulčių, akinių su saulės filtrais ar netgi, švelniai tariant, švitrinio popieriaus. Ne, Dievas mano gimimo dieną aiškiai buvo savotiškos nuotaikos, nes prie šios keistos fizinių savybių kombinacijos pridėjo ir panašią aplinką, kurioje teko gimti.

Mano tėvai stengėsi, kad mano gyvenime viskas būtų normalu, bet tai sąlyginė sąvoka. Tiesa, aš niekada ir nebuvau vaikas tikraja to žodžio prasme. Tiesą sakant, tas pat pasakytina ir apie Keit ir Džesą. Spėju, kad galbūt pirmaisiais savo gyvenimo metais, kol Keit buvo diagnozuota liga, tikrą vaikystę patyrė Džesas, bet nuo minėto momento mes buvome per daug apsikrovę rūpesčiais ir mintimis, kad galėtume nerūpestingai šuoliuoti vaikystės pievomis paauglystės link. Ar žinote, kad dauguma mažų vaikų save suvokia kaip animacinius personažus? Jie tiki, kad jei ant jų galvos nukris priekalas, jie galės paprasčiausiai nugramdyti save nuo šaligatvio ir eiti toliau. Taigi aš

niekuomet tuo netikėjau. Kaip galėjau tikėti, jei prie mūsų pietų stalo viena vieta buvo, galima sakyti, rezervuota Mirčiai?

Keit serga sunkia promielocitinės leukemijos forma. Iš esmės taip nėra – dabar liga jai nepasireiškia, bet snaudžia po jos oda lyg lokys, o vieną dieną nubunda ir nusprendžia vėl užriaumoti. Liga buvo diagnozuota, kai jai buvo dveji; o dabar jai šešiolika. *Molekulinis atkrytis, granulocitai ir portakatas* – šie žodžiai yra mano žodyno dalis, nors jų niekad nerasi jokiame intelekto ar žinių tyrimo teste. Aš esu alogenetinė donorė – tobulus genetinis sesers atitikmuo. Kai Keit reikia leukocitų, kamieninių ląstelių ar kaulų čiulpų, galinčių priversti jos kūną apgaulingai manyti, kad jis sveikas, aš būnu ta, kuri visa tai tiekia. Beveik visuomet, kai tik Keit guli ligoninėje, aš irgi atsiduriu tenai.

O apskritai tai jūs turite visišką teisę netikėti nei tuo, ką apie mane išgirstate, nei ypač tuo, ką aš jums pasakoju pati.

Kai lipu laiptais aukštyn į savo kambarį, iš savojo išeina mano motina, dėvinti naują vakarinę suknią.

– A, – pasako ji, atsukdama man nugarą. – Kaip tik ta mergaitė, kurią norėjau pamatyti.

Aš užsegu suknios užtrauktuką ir mėginu įvertinti besisukinėjančios priešais mane motinos drabužį. Mano motina galėtų būti graži moteris, jei stebuklingai nusileistų parašiotu į kita, laimingesnį, gyvenimą. Ji turi ilgus juodus plaukus ir grakščius princesės raktikaulius, bet jos lūpų kampučiai nusvirę žemyn, tarytum ji ką tik būtų prarijusi karčią naujieną. Ji turi mažai laisvo laiko, nes jos dienotvarkė yra toks daiktas, kuris gali staiga apsiversti aukštyn kojomis, jei, sakysime, mano sesuo ką nors susitrenkia ar jai iš nosies ima bėgti kraujas. Tačiau tą laisvą laiką, kurį turi, ji praleidžia naršydama po *bluefly.com* tinklalapį ir jame užsisakinėdama beprotiškai gražias vakarines sukneas, skirtas lankyti ten, kur ji niekad nenueis.

– Ką tu manai? – paklausia ji.

Suknia yra visų saulėlydžio atspalvių ir pasiūta iš medžiagos, kuri, motinai judant, skleidžia malonų šnaresį. Suknia neturi petnešėlių, ją galėtų dėvėti žvaigždė, grakščiai žingsniuojanti raudonu kilimu, – tai tikrai ne tas modelis, kurį būtų galima tikėtis išvysti Aukštutinio Derby priemiesčio name. Motina susuka plaukus į kuodą ir laiko juos rankomis. Ant jos lovos guli dar trys suknios – viena juoda, aptempianti kūną, kita nusėta stiklo karoliukais, o trečioji iš pažiūros atrodo neįmanomai maža.

– Tu atrodai...

Pavargusi. Šis žodis plazda už mano lūpų, bet neišsiveržia pro jas.

Mano motina staiga sustingsta ir nutyla, ir aš pagalvoju, ar nebūsiu pasakiusi ką nors ne taip. Tildydama mane ji pakelia ranką, o ausį delnu pakreipia atvirų durų link.

– Ar girdėjai?

– Ką girdėjau?

– Keit.

– Nieko negirdėjau.

Bet ji manimi netiki, nes kai kalbama apie Keit, ji netiki niekuo. Ji skubiai užlipa į viršų ir atidaro mūsų miegamojo duris, ten randa sėdinčią ant lovos ir apimtą isterijos mano seserį, ir atrodo, kad vyksta naujas Didysis pasaulio sprogimas. Mano tėtis, astronomas mėgėjas, mėgino man paaiškinti apie juodąsias skylės, kad jos yra tokios masyvios, jog absorbuoja į savo centrą absoliučiai viską, netgi šviesą. Panašios į šią akimirkos turi tokių pačių absorbcijos savybių. Nesvarbu, už ko tu laikytumeisi, vis viena bematant esi įtraukiamas.

– Keit! – motina susmunka ant grindų šalia sesers lovos, o ta idiotiška sunknia debesimi pasiskleidžia aplinkui ją. – Keit, meilute, ką tau skauda?

Keit laiko prispaudusi pagalvę sau prie pilvo, o ašaros nepaliaudamos srūva jos skruostais. Jos blyškūs plaukai šlapiomis sruogomis prilipę prie veido, o kvėpavimas įtemptas lyg styga. Aš stoviu sustingusi savo kambario tarpduryje ir laikiu nurodymų. *Pašauk tėvelį. Skambink 911. Skambink daktarui Šansui.* Mano motina purtyte išpurto iš Keit pasiaiškinimą, kas atsitiko.

– Prestonas, – kūkčioja ji. – Jis palieka Sereną.

Tik tuomet mes pastebime televizorių. Jo ekrane karštas šviesiaplaukis vyriškis meta ilgesingą žvilgsnį į moterį, verkiančią beveik taip pat kaip mano sesuo, paskui trenkia durimis.

– Bet ką tau skauda? – neatlyžta mano motina, įsitikinusi, kad dėl dukters ašarų turi būti kaltas kažkas daugiau nei televizorius.

– O mano Dieve, – kūkčiodama sako Keit. – Ar jūs įsivaizduojate, kiek negandų drauge įveikė Serena ir Prestonas? Ar įsivaizduojate?

Manyje susigniaužęs kumštis atsipalaiduoja, aš suvokiu, kad viskas normalu. Normalumas mūsų namuose yra tarytum antklodė, per trumpa lovai, kurioje miegi – kartais ji dengia tave tiesiog puikiai, o kitą sykį tu staiga pasijunti nuoga ir drebanti nuo šalčio. Blogiausia, kad niekada nežinai, kuris iš šių dviejų variantų tavęs laukia. Aš atsėdau ant Keit lovos kraštelio. Nors

man tik trylika, esu už ją aukštesnė, ir žmonės kartkartėmis klaidingai mano, kad tai aš esu vyresnioji sesuo. Šią vasarą kartkartėmis ji ėjo iš proto dėl Kallahano, Vajato ir Lajamo, atliekančių pagrindinius šios muilo operos vyrų vaidmenis. Dabar, atrodo, ji „pasinėrusi“ į Prestoną.

– Anksčiau buvo rodoma apie pagrobimą, – ryžtuosi nutraukti tylą. Aš iš tiesų sekiau šio filmo siužetą; Keit pareikalavo, kad jos dializės kurso metu įrašyčiau tas serijas, kurių ji negalės pamatyti.

– Ir tada ji per klaidą vos neištekėjo už jo brolio dvynio, – prideda Keit.

– Negaliu pamiršti, kaip jis žuvo per laivelio katastrofą. Bent jau pastaruosius du mėnesius, – ištraukia į pokalbį motina, ir aš prisimenu, kad ji taip pat žiūrėdavo šią muilo operą ligoninėje drauge su Keit.

Keit, atrodo, pirmą kartą pastebi motinos aprangą.

– Ką tu apsirengusi?

– Oi. A, čia tai, ką išsiųsiu atgal.

Ji atsistoja priešais mane, kad galėčiau atsegti suknius užtrauktuką. Ši prekių užsakinėjimo internetu aistra bet kuriai kitai motinai būtų buvusi signalas, kad reikalinga terapija; mano mamos atveju ją tikriausiai būtų galima laikyti sveiku atsitraukimu nuo rūpesčių. Aš nežinau, ar jai labiausiai patinka kuriam laikui apsivilkti gražų kieno nors kailį, ar turėti galimybę išsiųsti atgal tai, kas tau netinka. Ji įdėmiai nužvelgia Keit.

– Ar tikrai tau nieko neskauda?

Kai mano motina išeina, Keit truputį nugrimzta. Tai vienintelis būdas įvardyti jos būseną – taip sparčiai jos veidas netenka spalvos, o ji pati pasineria į pagalves. Sirgdama nugrimzdimo atvejais ji išblykšta šiek tiek labiau – tuomet man atrodo, kad vieną rytą atsibudusi jos apskritai neatskirsiu nuo patalų.

– Pasitrauk, – paliepia Keit. – Tu užstoji man ekraną.

Aš nueinu ir atsisėdu ant savo lovos.

– Čia rodo tik ištraukas iš būsimųjų serijų.

– Taip, bet jei aš šiandikt mirsiu, noriu bent jau žinoti, ko neteksiu.

Aš pakedenu savo pagalves po galva. Keit kaip paprastai sukeitė jas taip, kad jai tektų visos minkštosios, kurios pagulėjus nepavirsta į akmenį, padėtą po kaklu. Galima numanyti, kad ji to nusipelnė, nes yra trejais metais vyresnė už mane, serga ir dar Mėnulis yra Vandens žvaigždyne. Priežasčių *visuomet* yra. Aš dirsteliu į televizorių, svajodama perjungti kitą kanalą, nors ir žinau, kad šansų neturiu.

– Prestonas atrodo taip, tarytum būtų pagamintas iš plastiko.
– Tai kodėl aš praėjusią naktį girdėjau tave šnibždant į pagalvę jo vardą?
– Užsičiaupk, – atšaunu aš.
– Pati užsičiaupk, – atšauna ir Keit bei nusišypso man. – Nors, tiesą sakant, jis tikriausiai yra gėjus. Tikras šlamštas, turint omenyje, kad Ficdžeraldo seserys yra...

Staiga ji susiraukusi nutyla per pusę sakinio, ir aš puolau prie jos.

– Keit...

Ji trina delnu nugaros apačią.

– Nieko baisaus.

Ją vėl kamuoja inkstai.

– Gal man pašaukti mamą?

– Kol kas ne, – ji persisveria per savo lovos kraštą ir ištiesia ranką. Mūsų lovos stovi tokiu atstumu viena nuo kitos, kad ištiesusios rankas galėtume viena kitą pasiekti. Aš taip pat ištiesiu ranką. Kai buvome mažos, mėgdavome daryti šį tiltą ir mėgindavome įsivaizduoti, kiek barbių galėtume ant jo susodinti.

Pastaruojų metu mane kamuoja košmarai, tarytum esu sukapojama į daugybę gabaliukų, bet jų neužtenka, kad būčiau surinkta atgal.

Mano tėtis sako, kad ugnis pati save sudegina, jei neatidarai lango ir neduodi jai kuro. Aš įsivaizduoju, kad kaip tik tai ir darau. Bet tėtis tvirtina, kad jei liepsnos jau laižo kulnus, tu turi išgriauti sieną ar dvi, jei nori išsigelbėti. Tad kai išgėrusi tablečių Keit užmiega, aš paimu odinį kapšeljį, kurį laikau plyšyje tarp savo čiužinio ir lovos rėmo, ir privatumo dėlei nueinu į vonią. Žinau, kad Keit mėgsta šnipinėti. Kartą įpainiojau raudoną siūlą tarp kapšelio užtrauktuko dantukų, kad sužinočiau, ar Keit, kaip įtariau, be leidimo nesikapsto po mano daiktus. Netrukus siūlas buvo nutrauktas, nors iš kapšelio ir niekas nedingo. Aš atsuku čiaupą vonioje, kad atrodytų, jog čia esu ne be priežasties, ir, atsisėdusi ant grindų, imu skaičiuoti.

Jei pridėsime dvidešimt dolerių iš lombardo, iš viso turiu 136 dolerius ir 87 centus. Neatrodo, kad man pavyks sukaupti reikiamą sumą, bet turi būti būdas išspręsti problemą. Džesas taip pat neturėjo 2900 dolerių tam apdaužytam džipui pirkti, gavo iš banko kažkokią paskolą. Be abejo, mano tėvai taip pat turėjo pasirašyti popierius, ir aš abejoju, kad jie, žinant aplinkybes, tą patį sutiktų padaryti ir man. Perskaičiuoju pinigų dar kartą – gal bankno-

tai stebuklingu būdu bus pasidauginę? – bet matematika yra matematika ir suma lieka ta pati. Tada perskaitau laikraščių iškarpas.

Kempbelas Aleksanderis. Kvailas vardas, mano nuomone. Skamba kaip per brangiai kainuojantis gėrimas bare ar maklerių kontoros pavadinimas. Bet negalima ignoruoti to žmogaus profesinės patirties.

Norint patekti į brolio būstą, reikia išeiti iš namų; tai jam labai patinka. Kai Džesas sulaukė šešiolikos, jis persikraustė į mansardą virš garažo – puikus manevras, nes jis nenorėjo, kad tėvai matytų, ką jis veikia, o tėvai iš tiesų ir nenorėjo matyti. Laiptus į jo kambarį užstoja keturios žieminės padangos, nedidelė kartono pertvarėlė ir ant šono parverstas ažuolinis stalas. Kartais aš galvoju, kad Džesas šias kliūtis pasistatė sau pačiam, tiesiog tam, kad suteiktų sau galimybę patirti kuo daugiau iššūkių.

Aš persiropščiu per šias kliūtis ir užlipu aukštyn laiptais, kurie vibruoja nuo Džeso stereoaparatus skleidžiamų žemų dažnių garsų. Prireikia beveik penkių minučių, kol jis pagaliau išgirsta mano beldimąsi.

– Ko? – sausai mesteli jis, triukšmingai atidarydamas duris.

– Ar galiu užėiti?

Jis dusyk pagalvoja, tada žengia atgal, leisdamas man įeiti į vidų. Visas kambarys yra purvinų drabužių, žurnalų ir kiniškų animacinių personažų iškarpu jūra. Jame tvyro prakaito kvapas, tarsi iš ledo ritulio pačiūžos aulo. Vienintelė tvarkinga vieta visame kambaryje yra lentyna, kur Džesas laiko ypatingąją savo kolekciją – sidabrinį jaguaro talismaną, mersedeso simbolį, mustango žirgą – automobilių papuošimus, kuriuos jis man sakė tiesiog radęs numestus ant žemės, bet aš nesu tokia kvaila, kad juo patikėčiau.

Nesupraskite manęs klaidingai – negalima sakyti, kad mano tėvai nesirūpintų Džesu ar jo problemomis. Paprasčiausiai jie neturi laiko skirti jam pakankamai dėmesio, nes jo problemos nėra jų problemų skalės viršuje.

Džesas, nekreipdamas dėmesio į mane, eina atgal į tolimąjį savo chaoso kampą ir toliau knibinėja tai, nuo ko buvo atitrauktas. Mano dėmesį patraukia molinis puodas – tas pats, kuris prieš keletą mėnesių išnyko iš mūsų virtuvės. Dabar jis stovi ant Džeso televizoriaus. Pro jo pradengtą dangtį kyšo varinis vamzdelis, jis leidžiasi žemyn, kirsdamas plastikinį, ledo prigrūstą pieno butelį, ir galiausiai atsiveria virš Meiseno porceliano ąsočio. Džesas, galimas daiktas, balansuoja ant nusikaltėlių pasaulio ribos, bet jis yra talentingas. Vos tik aš pamėginu paliesti jo keistąją naują prietaisą, Džesas bemat atsigręžia.

– Ei! – jis skriste perskrenda per sofą ir nustumia mano ranką šalin. – Tu sulankstysi kondensacinę spiralę!

– Ar tai yra tai, apie ką aš galvoju?

Jo veidu nuslysta sukta šypsenėlė.

– Priklausomai nuo to, apie ką tu galvoji, – jis palenkia Meiseno ąsotį, iš jo ant kilimo nulaša lašelį skysčio. – Paragauk.

Distiliatoriumi, pagamintu panaudojus keletą vamzdelių, iš klijų gaunama degtinė velniškai stipri. Ugnis taip staigiai nusirita mano pilvu ir kojomis, kad iš netikėtumo klesteliu ant sofos.

– Bjaurybė, – žiopteliu.

Džesas nusijuokia ir taip pat gurkšteli. Jam, atrodo, skystis nuslysta gerokai lengviau.

– Tai ko tu iš manęs nori?

– Iš kur tu žinai, kad aš iš tavęs ko nors noriu?

– Kadangi niekas čia neateina iš visuomeninių paskatų, – sako jis, sėdėdamas ant sofos porankio. – O jei būtų kas nors susiję su Keit, tu man jau būtum apie tai pasakiusi.

– Tai yra susiję su Keit. Tam tikra prasme, – aš įspraudžiu broliui į saują savąsias laikraščių iškarpas. Jos jam viską paaiškins geriau, nei aš galėčiau tai padaryti kalbėdama. Jis tyrinėja laikraščių skiautes, paskui pažvelgia man tiesiai į akis. Jo akys yra blausaus sidabro pilkumo, tokios keistos, kad kartais, kai jis žiūri į tave, visiškai užmiršti, ką norėjai jam pasakyti.

– Negriauk šios sistemos, Ana, – kandžiai sako jis. – Visi mes turime savo gerai išmokus vaidmenis. Keit vaidina Kankinę. Aš esu Beviltiškasis. O tu – tu esi Ramybės Palaikytoja.

Jis mano, kad mane pažįsta, bet tą patį apie jį manau ir aš – na, o kalbant apie tarpusavio įtampą, Džesas yra tikras jos maniakas. Aš pažvelgiu tiesiai į jį.

– Tai kaip?

Džesas sutinka palaukti manęs automobilių aikštelėje. Tai vienas iš nedaugelio atvejų, kuriuos galiu prisiminti, kai jis daro tai, ko aš prašau. Išlipusi iš automobilio nužingsniuoju prie pagrindinio įėjimo į pastatą; jį saugo dvi chimėrų skulptūros.

Kempbelas Aleksanderis, „Eskvairo biuras“ ketvirtame aukšte. Sienos išmuštos kaštono imitacija, storame rytietišrame kilime mano sportiniai bateliai nugrimzta kokį colį. Sekretorė avi juodus vakarinius batelius, tokius

spindinčius, kad ant jų matau savo veidą. Aš pažvelgiu žemyn į pakirptus ir panešiotus savo džinsus bei sportbačius, kuriuos praėjusią savaitę, neturėdama ką veikti, išmarginau ryškiais flomasteriais.

Sekretorės oda tobulai skaisti; tobulos jos antakių linijos, tobulos lūpos, kurias ji dabar naudoja spigiai koneveikdama kažką kitame laido gale.

– Tu negali tikėtis, kad aš taip ir pasakysiu teisėjui. Vien tik tai, kad *tu* nori girdėti Klemano rėkavimų, dar nereiškia, kad *aš* turiu jų klausyti... Ne, iš tiesų šis paaukštinimas man buvo skirtas už išskirtinį darbą ir už tą šūdą, po kurį murdausi kasdien, ir faktiškai, kol mes esame... – ji atitraukia telefono ragelį nuo ausies ir aš išgirstu iš jo sklindantį pypsėjimą.

– Gyvulus, – sumurma ji ir, atrodo, tik tuomet suvokia, kad vos už trijų pėdų stoviu aš. – Kuo galėčiau padėti?

Ji nužvelgia mane nuo galvos iki kojų, mėgindama įvertinti pagal bendrąją pirmųjų įspūdžių skalę, ir tikriausiai nusprendžia, jog priklausau skurdžiausiųjų kategorijai. Aš pakeliu smakrą ir apsimetu kur kas kietesnė, nei iš tikrųjų esu.

– Man paskirtas susitikimas su ponu Aleksanderiu. Ketvirtą valandą.

– Jūsų balsas, – sako ji, – iš balso telefonu neatrodė, kad jūs tokia...

– *Jauna?*

Ji kiek sutrikusi nusišypso.

– Mes laikomės taisyklės nenagrinėti su paaugliais susijusių bylų. Jei norėtumėte, galiu jums nurodyti keletą praktikuojančių teisininkų, kurie...

Aš giliai įkvepiu ir pertraukiu ją:

– Iš tiesų jūs klystate. Smitas prieš Vatlj, Edmundsas prieš Moterų ir vaikų ligoninę, Džeromas prieš Providenso vyskupiją – visos šios bylos susijusios su aštuoniolikos neturinčiais asmenimis. Ir visos trys baigėsi nuosprendžiais pono Aleksanderio klientų naudai. Ir visos šios bylos buvo nagrinėjamos *praėjusiais* metais.

Sekretorė mirksėdama žiūri į mane. Tada jos veidą iš lėto užvaldo šypseną – atrodo, ji nusprendė, kad aš jai vis dėlto patinku.

– Jei jau taip, kodėl nelaukiate tiesiog jo kanceliarijoje? – paklausia ji ir atsistojusi parodo kelią.

Netgi jei visas savo gyvenimo minutes praleisčiau skaitydama, vis viena netikiu, kad perskaitytose knygose surasčiau visus iš milžiniško skaičiaus žodžių, slypinčių aukštai ir žemai lentynose palei Kempbello Aleksande-

rio kanceliarijos sienas. Pamėginu užsiimti matematika – jei kiekviename puslapyje yra apie 400 žodžių, o kiekvienoje iš šių juridinės tematikos knygų yra po 400 puslapių, jei kiekvienoje lentynoje yra dvidešimt knygų, o kiekviename stove po šešias lentynas, ką gi, gauname devyniolika milijonų žodžių, ir aš apžvelgiau tik dalį patalpos.

Viena kanceliarijoje lūkuriuoju gana ilgai, kad pamatyčiau, jog jo darbo stalas toks tvarkingas, kad ant registracijos knygos būtų galima žaisti kinišką futbolą. Kad ant sienų nėra nė vienos nuotraukos – nei žmonos, nei vaikų, nei jo paties; kad nors kambaryje švaru, ant grindų stovi pilnas didelis puodelis vandens.

Aš imu kurti sau paaiškinimus, kas tai galėtų būti: tai baseinas skruzdėlių armijai. Primityvus drėkintuvas. Miražas.

Beveik įtikinusi save, kad teisingas yra paskutinis variantas, aš lenkiuosi patikrinti, ar taip ir yra, ir staiga atsidaro durys. Vos nenukrentu nuo savo kėdės ir susiduriu akis į akį su įeinančiu vokiečių aviganiu, šis perveria mane žvilgsniu ir, nužygiavęs prie puodelio, ima lakti.

Po akimirkos įeina ir Kempbelas Aleksanderis. Jo plaukai tamsūs, ūgiu jis ne mažesnis nei mano tėtis – šešių pėdų, stačiakampiu smakru ir keistai užšalusiu žvilgsniu. Pasimuistęs jis nusimeta švarką ir tvarkingai pakabina ant kabyklos vidinėje durų pusėje, tada iš segtuvo ištraukia bylą ir nužingsniuoja prie savo stalo. Jis prabyla taip nė sykio ir nepažvelgęs man į akis.

– Aš nenoriu jokių sausainių, – sako Kempbelas Aleksanderis. – Nors tu ir turi strazdanų, kurios byloja apie atkaklumą. – Cha, – jis nusijuokia iš savo sąmojo.

– Aš nieko nepardavinėju.

Jis smalsiai mane nužvelgia, tada paspaudžia vieną savo telefono mygtuką.

– Keri, – pasako jis į ragelį, kai sekretorė atsiliepia. – Ką šita veikia mano kanceliarijoje?

– Aš noriu su jumis pasikalbėti, – sakau.

Juristas atleidžia vidaus telefono mygtuką.

– Aš taip nemanau.

– Jūs netgi nežinote, o gal aš turiu ieškinių.

Aš žengiu žingsnį pirmyn; tą patį padaro ir šuo. Pirmą kartą aš atkreipiu dėmesį, kad jis dėvi antkrūtinį su raudonu kryžiumi, kaip senbernaras iš filmo, galintis užvilkti romo statinę į apsnigto kalno viršūnę. Aš automatiškai ištiesiu ranką, ketindama ją paglostyti.

– Neglostyk, – perspėja Aleksanderis. – Teisėjas yra tarnybinis šuo.
Ranka vėl nusvyra man prie šalies.

– Bet juk jūs ne aklas.

– Dėkui, kad leidai man tai sužinoti.

– Tai kas jums yra?

Vos tai pasakiusi užsinoriu atsiimti savo žodžius. Argi man neteko girdėti šio klausimo Keit adresu iš šimtų storžievių žmonių lūpų?

– Aš turiu dirbtinį plautį, – atžariai pasako Kempbelas Aleksanderis. – Ir šuo mane saugo, kad nepriartintčiau pernelyg arti prie magnetų. Dabar, jei suteiksi man tokią garbę ir išėsi, mano sekretorė suras tau koordinates tų, kurie...

Bet aš negaliu taip imti ir išėiti.

– Ar jūs tikrai pateikėte ieškinį Dievui? – sušunku, išsitraukiu atsineštas laikraščių iškarpas ir išlyginu pasidėjusi ant tuščio stalo.

Ant jo skruosto sutrūkčioja raumenėlis; tada nuo krūvelės viršaus jis paima vieną iškarpa.

– Aš pateikiau ieškinį Providenso vyskupijai vienoje iš jų prieglaudų gyvenančio vaiko vardu. Jam buvo reikalinga eksperimentinė terapija, jos metu būtų naudojami embriono audiniai, tačiau tai, vyskupijos nuomone, prieštarauja Vatikano II susirinkimo dokumentams. Tiesa, daug geresnė to straipsnio antraštė būtų „Devynerių metų vaikas kelia ieškinį Dievui už tai, kad ištraukė trumpą gyvenimo šiaudą“.

Nieko nesuprasdama spoksau į jį.

– Dylanas Džeromas, – paaiškina juristas, – nusprendė pateikti ieškinį Dievui už tai, kad Jis juo nepakankamai rūpinasi.

Jo didelio raudonmedžio stalo vidurio link driekiasi vaivorykštės spalvomis žaižaruojantis lako įtrūkimas.

– Pone Aleksanderi, – tariau aš, – mano sesuo serga leukemija.

– Liūdna tai girdėti. Bet netgi jei aš norėčiau dar kartą bylinėtis su Dievu, nors to tikrai nebus, tu negali iškelti ieškinio kieno nors kito vardu.

Aiškinti reikėtų pernelyg daug – kaip mano kraujas buvo leidžiamas į sesers venas; kaip slaugė laikė užgulusios mane, kad dideliu švirkštu paimtų pakartotinę baltųjų kraujo kūnelių porciją, kuri vėliau buvo suleista Keit, nes daktaras paaiškino, kad pirmą kartą jie paėmė nepakankamai. Apie mėlynės ir gilų veriantį kaulų skausmą po kaulų čiulpų donorystės procedūros; apie injekcijas, kurios manyje skatino kamieninių ląstelių gaminimąsi, kad prirei-

kus būtų garantuotas jų rezervas mano seseriai. Faktas, kad aš nesu ligonė, nors ir galėčiau būti tokia laikoma. Faktas – aš gimiau tam vieninteliame tikslui – būti audinių tiekėja Keit. Faktas – netgi dabar svarbiausius su manimi susijusius sprendimus priima kiti, ir nė vienas nesirūpina atsiklausti manęs – žmogaus, kurio nuomonė labiausiai nusipelno būti išgirsta.

Aiškinti reikėtų pernelyg daug – tad mėginu padaryti bent jau tai, ką galiu.

– Tai ne Dievas. Tai tik mano tėvai, – tariau aš. – Aš noriu iškelti jiems ieškinį už tai, kad pasisavino teises į mano kūną.